

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 411/2014
13.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Предрага Глигоријевића, Маје Ковачевић-Томић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.У., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У., адвоката К.Р. из З., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину ЗК. 1018/12 од 06.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2555/13 од 05.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У., адвоката К.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину ЗК. 1018/12 од 06.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2555/13 од 05.03.2014. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину ЗК. 1018/12 од 06.03.2013. године остављена је на снази пресуда Основног суда у Зрењанину ЗК. 433/10 (2009) од 07.07.2011. године којом је окривљени Д.У. оглашен кривим за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 61. Кривичног законика (КЗ), описано под тачком 1. до 4. изреке пресуде и осуђен на казну затвора у трајању од 2-две године, јер је чињенично стање у поновљеном поступку остало непромењено, с`тим да се окривљеном у изречену казну урачунава време које је провео на издржавању казне по правноснажној пресуди ЗК. 433/10 (2009) од 07.07.2011. године у периоду од 19.09.2012. године до 27.12.2012. године и време које је провео у притвору од 27.12.2012. године до 06.03.2013. године.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 2555/13 од 05.03.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Д.У. и пресуду Основног суда у Зрењанину ЗК. 1018/12 од 06.03.2013. године, потврдио.

Бранилац окривљеног Д.У., адвокат К.Р., поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Основног суда у Зрењанину ЗК. 1018/12 од 06.03.2013. године („односно против пресуде Основног суда у Зрењанину ЗК. бр. 433/10 (2009) од 07.07.2011. године“) из чега произилази да је захтев поднет и против другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2555/13 од 05.03.2014. године којом је потврђена првостепена пресуда Основног суда у Зрењанину ЗК. 1018/12 од 06.03.2013. године. У уводу захтева за заштиту законитости бранилац наводи да захтев подноси „због разлога из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са ставом 4. ЗКП“ и предлаже да се „све три нижестепене пресуде“ укину и ствар врати првостепеном суду на поновно суђење или да се „све три нижестепене пресуде“ преиначе и окривљени ослободи од оптужбе, као и да Врховни касациони суд о седници већа обавести, односно позове окривљеног - члан 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У., је неоснован у односу на истакнуту повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, тиме што су пресуде засноване на доказима прибављеним противно одредбама ЗКП, који, у смислу члана 16. ЗКП, нису могли бити коришћени у поступку.

С`предњим у вези, бранилац без основа као незаконит доказ означава потврду о привременом одузимању предмета од окривљеног, од 06.07.2008. године, позивајући се на изјаву окривљеног дату на главном претресу од 21.01.2013. године, да није ишао у школу, да не зна да чита и пише, те на околност да је окривљени по народности Р. Наведене околности без утицаја су на законитост процесних радњи у овом поступку, односно на законитост прибављања спорне потврде о привременом одузимању предмета од окривљеног, која се, сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) („у даљем тексту: раније важећи ЗКП“), који је био на снази у време предузимања те радње. Ово из разлога што из записника о саслушању окривљеног пред истражним судијом, дана 03.11.2008. године произилази да окривљени, пре давања исказа и након што је поучен о праву у смислу члана 9. раније важећег ЗКП (да у поступку употребљава свој језик) није тражио преводиоца већ је изјавио да он добро говори и разуме српски језик и да жели да се поступак води на српском језику, те да ће

исказ дати на српском језику, чиме су конвалидирани и претходне процесне радње на српском језику, дакле и радња прибављања потврде о привременом одузимању предмета од окривљеног, коју је окривљени потписао без примедбе и својим потписом потврдио да је упознат и сагласан са садржином наведене потврде.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на незаконитост радње претресања куће у којој живи окривљени, односно да је иста обављена противно одредби члана 81. раније важећег ЗКП и да полиција није имала овлашћење за спровођење те радње у смислу члана 238. став 3. истог Законика, с`обзиром на запрећену казну за кривично дело у питању. Наиме, побијана правноснажна пресуда се не заснива на том доказу, који се у пресуди уопште и не помиње, а ни у списима предмета нема података да је извршено претресање куће окривљеног.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су у близини Т. (место извршења кривичног дела из тачке 3. изреке првостепене пресуде) пронађени исти предмети који су наводно нађени код окривљеног и наведени у потврди о привременом одузимању предмета од окривљеног, да су наводно на месту извршења истог кривичног дела пронађени отисци прстију извршиоца, али нема резултата анализе тог трага о којем се изјашњавао сведок В.М., полицајац, те оспорава веродостојност исказа поменутог сведока да је у школу у О. ушао пошто је чуо аларм и указивањем и на околност да је исти сведок безуспешно поднео више пријава против окривљеног и оспорава одлуку суда о неприхватању предлога одбране да се прибави као доказ у корист алибија окривљеног извештај о времену кад је окривљени био на издржавању казне затвора и такође указује да је требало проверити околности урачунљивости окривљеног с`обзиром на чињеницу да није служио војску, односно проверити разлоге за то саслушањем родитеља окривљеног, неуропсихијатријским и психолошким вештачењем и увидом у здравствени картон окривљеног.

Предњим наводима захтева бранилац окривљеног побија чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди као погрешно и непотпуно. Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. став 5. ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У. у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а, у делу којим је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник,
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.